

En punt mort

Després de 14 anys de guerra tant el Front Polisario com l'exèrcit marroquí s'han adonat que cap dels dos en pot eixir guanyador. Mentrestant, el Front Polisario espera una solució diplomàtica.

La part ocupada del Sàhara occidental està patint la dolorosa extirpació de la seva franja poblacional jove. L'agressió més efectiva que pot patir un poble que lluita per espolsar-se una ocupació militar, com sap perfectament el rei Hassan II del Marroc, és veure's privat del jovent. Durant les últimes setmanes, uns 6.000 saharauis d'entre 18 i 35 anys han estat deportats per les autoritats de Rabat cap al nord d'aquest estat magribí, i es veuen confinats a ciutats com Fes, Meknès, Casablanca o Agadir.

El Front Polisario, des de l'altra banda del mur, observa impotent com els joves, el sector més combatiu del poble saharauí ocupat, abandonen a la força la seva llar i són obligats a viure —o malviure— als centres urbans de la potència invasora. És una vella estratègia posada en pràctica pels colonitzadors del segle passat, que ara el monarca absolutista ressuscita en benefici d'un conflicte que sembla condemnat a escapar-se-li de les mans per la via diplomàtica.

Les dues parts en conflicte, el Marroc i la República Àrab Saharaui Democràtica (RASD), coincideixen a dir que l'enfrontament bèl·lic es troba estancat. El Polisario, que, comparativament amb el seu enemic, disposa de pocs efectius humans, no pot dur a terme una guerra clàssica d'alliberament progressiu de territori. S'ha de limitar a colpejar les forces marroquines i desgastar-les,

i confia plenament en una eixida diplomàtica favorable gràcies al fet que els organismes internacionals (ONU i OUA) s'arregleren amb les seves tesis.

EL DESERT FRENA HASSAN

Per la seva part, l'exèrcit marroquí es troba frenat pel mur del desert, un autèntic monstre de Frankenstein que s'ha girat contra el seu inventor. Aquesta divisió física del Sàhara s'ha convertit en un gran inconvenient per a Hassan, limitat a l'hora d'enfrontar-se a uns homes experts en la lluita de guerrilles. D'una banda, no pot destruir el mur, perquè això seria interpretat com una derrota militar, l'únic camp en el qual encara se les pot manegar per aparèixer com a vencedor. I de l'altra, mantenir la seva existència implica defensar-lo amb homes i abundant material, amb l'enorme cost econòmic i les dificultats logístiques d'abastament que això representa (imaginem-nos una línia Maginot en ple desert).

Fer mal a l'enemic és ara relativament fàcil per als guerrillers del Polisario. Ho demostren els últims dos atacs llampec, que s'han saldat amb una important mortaldat al bàndol marroquí (uns tres-cents segons els saharauis) i importants pèrdues en material de guerra, capturat i aprofitat immediatament per a RASD. La tàctica és simple: informar-se sobre la zona del mur menys protegida en un

Els joves saharauis no saben on anirà a parar el seu futur.

moment donat, trencar les defenses per sorpresa a la nit, penetrar unes quantes desenes de quilòmetres a l'interior, agafar presoners i material i tornar a sortir del territori ocupat tan ràpidament com s'hi ha entrat.

LA RESPOSTA DE HASSAN
Encara que Hassan bran-

da la bandera del seu acostament a Algèria per demostrar a la comunitat internacional que el Polisario ha perdut el seu aliat més poderós, la seva política al territori ocupat revela la poca fe del monarca alauita en una victòria al Sàhara, ni tan sols a mitjà termini.

La política de deportació que practica Hassan és un

La política de deportació que practica Hassan és un intel·ligent sistema per allunyar el sector que potencialment pot plantejar una resistència més efectiva contra l'exèrcit d'ocupació.

EL PARADÍS QUE PROMETEN ELS MARROQUINS

Les autoritats marroquines entreguen una mena de salconduit als joves saharauis, amb el qual poden circular lliurement per tot el Marroc, però els és prohibida la tornada al Sàhara occidental. Els joves deportats són dividits en grups, cada un dels quals té assignat un representant governamental marroquí. La documentació que reben els permet fins i tot consumir de franc als bars, perquè porta el segell de Hassan. Tan bon punt arriben als seus punts de destinació, es troben amb la primera sorpresa: no són al Marroc per a treballar, com els havien promès. En realitat, els intenten inserir en una dinàmica de vida encarada a l'oci. Fins i tot, el representant governamental que els acompanya, asseguren, els porta a conèixer locals de «costums relaxats», per qualificar-los indulgentment.

Els deportats que van poder tornar als camps de refugiats d'Algèria expliquen que els facilitaven haixix i que, en definitiva, intentaven *iniciar-los* en tots els vicis del jovent marroquí. Paral·lelament, els presentaven joves marroquins del sexe contrari en edat de contraure matrimoni i els convidaven a formar una família i establir-se en alguna ciutat de l'estat alauita.

C. Torras/N. Valle

intel·ligent sistema per allunyar el sector que potencialment pot plantejar una resistència més efectiva contra l'exèrcit d'ocupació. Oficialment, la deportació s'escuda sota una pretesa política governamental per palesar l'alt índex d'atur al Sàhara, atur que, de fet, afecta la totalitat del territori marroquí. A més, paradoxalment, les

inversions que les autoritats de Rabat han efectuat al Sàhara per afavorir-hi l'establiment de colons marroquins, l'han convertida en la zona amb una renda per càpita més elevada de tot l'estat.

Gràcies a la fugida de tres nois saharauis confinats al Marroc, que van poder viatjar a través d'Algèria als

camps de refugiats de la RASD, el Polisario va conèixer més detalls sobre les condicions de vida dels deportats, detalls que ja ha posat en coneixement dels organismes internacionals de defensa dels drets de l'home. Les gestions de l'ONU i d'Amnistia Internacional, si n'hi ha, encara no s'han traduït en resultats.

A. VICENT

